

آقای بازیگر

پرویز پرستویی یکی از پرافتخارترین و محبوب‌ترین بازیگران سینمای ایران است، بازیگری که هنوز و همچنان، خبر حضورش در یک پروژه می‌تواند خبرساز و مهم تلقی شود. پرستویی که امسال به‌عنوان تهیه‌کننده موسیقی - نمایش (علمدار) را روی صحنه داشت، در سری‌ونهمین جشنواره فیلم فجر با «بی‌همه چیز» (محسن قرائی) حضور دارد. او که یکی از رکوردداران دریافت سیمرغ بلورین است، آخرین بار برای بازی در فیلم سینمایی «بادیگارد» (ابراهیم حاتمی‌کیا) سیمرغ بلورین بهترین بازیگر مرد را به‌خانه برد. به‌نظر می‌رسد امسال، حضور در «بی‌همه چیز» بتواند دست‌کم نامزدی دریافت این جایزه را برای او به ارمغان بیاورد. همکاری با محسن قرائی در فیلمی پر از چهره، اتفاق خوبی است. بویژه که تجربه «سد معبر» نشان می‌دهد بازیگرانی در فیلم‌های قرائی دیده می‌شوند. پرستویی از محدود بازیگران نسل قبل است که در جشنواره فجر حضور دارد و برای دریافت سیمرغ بلورین، باید با ستاره‌ها و بازیگرانی رقابت کند که بعضی از آنها دو دهه پس از او، بازیگری را آغاز کرده‌اند.

در یکی دو سال گذشته، پس از شکست اغلب فیلم‌هایی که پرستویی بازیگر یا تهیه‌کننده آنها بود، فروش خوب «مطرب» (مصطفی کیایی) و اقبال به سریال «همگناه»، دوباره نام این ستاره را سر زبان انداخت و ثابت کرد اگر از او در جای درست استفاده شود، مانند گذشته می‌تواند به نقطه اتکای اثر تبدیل شود. تنوع نقش آفرینی در کارنامه پرویز پرستویی با کمتر بازیگری، قابل مقایسه است. فارغ از جوایز و تحسین‌هایی که منتقدان در ادوار مختلف نتاژ او و کارنامه کاری‌اش کرده‌اند، در تحلیل بازی‌های او می‌توان این نکته را دریافت که پرستویی از معدود بازیگران مناسب برای نقش‌های جدی و طنز است؛ بازیگری که با طیف‌های مختلفی از کارگردان‌های سینمای ایران همکاری کرده و نقاط درخشان در کارنامه‌اش کم نیست.

یک حرف‌های تمام عیار که توأمان در سببهای
 جدی و آثار پرفروش مقابل دوربین بوده
 و اقبال عمومی، توجه منتقدان و داوران
 جشنواره‌ها را به دست آورده است.
 فقط کافی است نام فیلم‌هایی را که
 او در آنها درخشیده مرور کنیم. از
 «آدم برفی» تا «آژانس شیشه‌ای»،
 از «مارمولک» تا «لیلی با من
 است» و از «کافه ترانزیت»
 تا «کتاب قانون»، انبوهی از
 نقش‌های مثبت و منفی
 در کارنامه این بازیگر دیده
 می‌شود که بواسطه جنس
 بازی پرستویی در ذهن
 مانده‌اند. پرستویی در این
 سال‌ها که نسل تازه‌ای از بازیگران

هم‌گاه مقابل ده، بن بوده

به سینمای ایران آمده‌اند، رابطه‌اش را با دنیای بازیگری قطع نکرده است. البته حضورش به‌عنوان تهیه‌کننده آثاری که گرایش هنری پررنگ‌تری داشتند، به اندازه وجهه بازیگری کارنامه‌اش موفق نبود. اکثر فیلم‌هایی که او تهیه کرد مثل «دو» یا «یوقالو» هم در گیشه شکست خوردند، هم منتقدان اقبالی به آنها نشان ندادند. بنابراین همچنان نام پرستویی بازیگر، بیش از دیگر وجهه شخصیت سینمایی او

صاحب اعتبار و اهمیت است. مانند در سطح یک دنیای بازیگری، برای مدت طولانی ممکن نیست. حفظ دستاوردهایی که به سختی و در طول زمان به دست آمده برای ستارگان سینما، دشوار است و ذات و ماهیت سینما، این موضوع را به بازیگران تحمیل می‌کند که دوره‌ای بدرخشند و سپس به حاشیه بروند. ظهور نسل تازه، معمولاً بازیگران نسل قبل را کم‌کار می‌کند. تعدادی اندک از بازیگران می‌توانند در این ویژگی غلبه و تلاش کنند در گذر زمان، نقش‌های اندک مناسب خود را یافته و آنها را به بهترین شکل بازی کنند. پرستویی با وجود نقاط ضعف و قوت گارنام‌هاش در یک دهه اخیر، کوشیده بر این مدار حرکت کند. هرگاه مقابل دوربین بوده کیفیت بازی‌اش را به رخ کشیده و اگر پشت دوربین بوده، سعی کرده اعتبارش را به عنوان یکی از بازیگران مهم سینمای ایران حفظ کند. با همه فراز و فرودها، نام او هنوز یکی از مهم‌ترین نام‌ها در عرصه بازیگری سینمای ایران است؛ بر افتخار و به یادماندن.